B·A·R
I
151748

TRAIAN HERSENI

R

Mişcarea Legionară

şi

Ţărănimea

BIBLIOTECA ACADEMIEI ROMÂNE

BUCUREŞTI 1937

Nr. Sist: 470289

TRAIAN HERSENI

Mişcarea Legionară
şi
Ţărănimea

EDIŢIA I-a : 30.000 exemplare

2
T. D.

B. A. R.
* L 5678/1937 *
PRIMIRI

BUCUREŞTI 1937

I 528

INST. DE ARTE GRAFICE BUCOVINA I. E. TOROUȚIU BUCUREȘTI

BIBLIOTECA
ACADEMIEI
ROMÂNE

CUVÂNT INAINTE

Precum nu ne-am gândit la un *program*, când am scris: «*Mişcarea legionară şi muncitorimea*», nu ne gândim nici acum, în cărticica aceasta scrisă *pentru ţărănime*. Mişcarea legionară are *credinţe*, nu *programe*. Deosebirea e ca între cer şi pământ. Programul e ceva *din afară*, făcut anume să câştige *partizani*. El se aseamănă cu râma din undiţa pescarului. Cu cât e mai grasă râma, cu atât mai repede se prinde peştele şi, se înţelege, cu atât mai bine îi merge pescarului. Cu alte cuvinte: cu cât e mai darnic programul, cu atât se lasă mai repede păcălit alegătorul şi se înţelege, cu atât mai bine le merge partidelor. Spus pe faţă: programul e făcut de cei «deştepţi» sau «şmecheri» ca să amăgească pe cei «proşti» în alegeri. După ce trec alegerile, partidele şi-au ajuns scopul şi nu le mai pasă de nimic. Căci politicianul «deştept» ştie că până la alegerile celelalte «prostul» uită, iar el are vreme să-şi schimbe dacă nu *năravul*, cel puţin... *programul*. Noroc că cei mai mulţi dintre alegători sunt oameni isteţi. Mai ales ţăranii se lasă anevoe păcăliţi. Ei nu mai au încredere în toţi cei ce i-au minţit de atâtea ori şi spun ca şi noi: «programele

sunt *vorbe*». Mintea lor sănătoasă și simțul lor curat se împotrivesc vorbăriei și înșelătoriei politicianiste. Iată cum stăm cu «programele».

Credințele sunt cu totul altceva. Ele isvorăsc dinlăuntru, din inima și sufletul omului. Cu un program de care nu te ții, îți bați joc de alții; cu o credință pe care o trădezi, îți bați joc de *Dumnezeu*, de *sufletul* și *omenia ta*. De aceea credințele nu se pot schimba de pe o zi pe alta și nici nu au preț decât dacă sunt înfăptuite. Programele sunt făcute de oameni și schimbate după oameni. Credințele dimpotrivă schimbă ele pe oameni și-i ridică prin frumusețea și adevărul lor până la ele. Care dintre politiciani trăește după programul partidului? Care e gata să moară pentru acest program? Legionarii însă trăesc după credințele lor și sunt gata să-și dea viața pentru ele. *Moța* și *Marin*, ca să nu-i amintim decât pe ei, *au murit întru credința lor legionară*. Din pricina aceasta credințele nici nu au rostul să aducă partizani, ele strâng numai în jurul aceluiaș steag pe cei care sunt în stare să trăiască și să moară pentru ele. Mișcarea legionară are *credincioși*, nu partizani. Din ea fac parte cei care jertfesc *totul pentru țară*, adică pentru mântuirea și înălțarea neamului românesc. In rândurile ei nu intră cei care cer, cei care umblă după câștiguri, cei care fug de muncă și nu se rușinează să cerșească, ci numai cei care dau, cei care se păgubesc pe ei, *pentru mărirea neamului*. Căpetenia mișcării,

Căpitanul Legiunii, d-l *Corneliu Zelea Codreanu*, n'a spus niciodată: «veniţi fraţilor cu mine, că vă dau marea cu sarea şi cerul cu paserile» — cum au spus până la dânsul toţi conducătorii de partide din România, ci spune: «*eu am luat în spate crucea suferinţelor româneşti şi urc drumul care prin jertfă ne duce la biruinţă; — cine se crede în stare să îndure toate chinurile acestea să vină cu mine*». Iar când a fost întrebat de program, Căpitanul a răspuns: «*Să dăm tot ce avem pentru neamul nostru, luptând din toate puterile împotriva tuturor acelora ce-l fură, exploatează şi dezonorează, ameninţându-i existenţa*» (25 Oct. 1936). De aceea în jurul său n'au ce căuta lichelele, n'au ce căuta secăturile, n'au ce căuta neoamenii. Chiar dacă vreunul din aceştia îndrăsneşte să se apropie, fuge îndată ce dă de greu, «fuge ca dracul de tămâie». In jurul Căpitanului s'a strâns de aceea, tot ce are ţara mai bun şi mai curat. Unii dintre ei îl ajută cu ce pot, cu îndemnul, cu înţelegerea, cu banul. Sunt *prietenii legiunii*. Alţii, mai tari şi fără frică, luptă pentru el ca să-i facă drumul mai uşor şi să împrăştie pe cei care vor să-l scuipe şi să-l înjosească. Sunt *cetele de legionari*. In sfârşit, cei mai tari şi mai lipsiţi de frică, vitejii şi mucenicii, au pus şi ei, unii mâna, alţii umărul, să facă crucea neamului mai uşoară şi drumul suferinţelor mai scurt. Sunt cei câţiva *comandanţi legionari*, conducătorii mişcării, căliţi pe frontul spaniol, în temniţele ţării sau în lupta

zi de zi, fără preget și fără cruțare, pentru o lume românească mai bună.

Cărticica aceasta cuprinde câteva din credințele legionare în legătură cu soarta țărănimii, cu luptele ei pentru pâine și suflet și mai ales în legătură cu datoriile ei în ceasul de față al istoriei românești. Țărănimea nu va afla aici cum să se îmbogățească fără muncă, nici cum să se înșele pe ea sau pe alții, nici cum să intre în slujba celui rău și să-și trădeze țara și neamul. Acestea le va afla din programele și mai ales din gura și din faptele celor înrăiți în păcate. Țărănimea va afla aici cu totul altceva. Anume că din neamul acesta al nostru s'a ridicat un OM, care a pornit bătălia cea mare pentru mântuirea țării. Va afla că bătălia aceasta e grea și dușmanii sunt mișei și mulți ca frunza și iarba; — că nimeni nu trebue să stea cu mânile în sân, când țara este în primejdie și că până la urmă dreptatea va trebui să iasă învingătoare. Cărticica aceasta nu este decât un smerit răvaș, prin care li se dă țăranilor de știre că în sfârșit s'a ivit în țară o mișcare de oameni tineri și fără pată, care se gândește la ei, le cunoaște suferințele și mai bine vor să piară până la cel din urmă, decât să nu înfăptuiască *dreptatea românească*. Dar răvașul acesta îi întreabă pe aceeași țărani: câți dintre ei sunt gata să răspundă la chemarea de luptă și de jertfă a Căpitanului, și le aduce la toți vestea bună că, deși lupta e crâncenă și nemiloasă, sunt semne de

la Dumnezeu, care a primit jertfa legionarilor *Moța* și *Marin,* că biruința va fi a celor care luptă pentru *Hristos* și pentru *neam,* nu a celor din plata Diavolului și a Iudei. Se arată în chip lămurit zorile unei mari împărății românești, în care toți fiii neamului, dela «Vlădică până la opincă», vor fi în sfârșit *stăpâni* pe sufletul lor, pe brazda și munca lor. Dumnezeu este cu legionarii și Românii știu din moși-strămoși, că fără Dumnezeu nu-și află nimeni, nici ins, nici norod, vreo izbăvire. Moartea comandanților săi *Moța* și *Marin* este pentru mișcarea legionară și Căpitanul ei, un semn cutremurător, dar fără putință de înșelare, că *ziua cea sfântă a învierii românești nu mai poate fi departe.*

RĂUL CARE ROADE ŢARA.

De câte ori vine un partid la putere, spune despre stăpânirea altora că a jefuit ţara, că şi-a bătut joc de toate şi că îi va lua pe toţi la răspundere, iar despre stăpânirea alor săi că a făcut să curgă lapte şi miere pe pâraie, că niciodată n'a fost ţara mai fericită. Şi oamenii partidelor se ceartă între ei, în alegeri, în gazete, în parlament, ca să dovedească fiecare celuilalt că el şi numai el are dreptate. In timpul acesta ţara se afundă tot mai rău în necazuri, gospodăria ţăranului merge greu, munca lui nu-i mai asigură nici hrana copiilor, fabricile şi băncile se închid, pădurile se prăpădesc, banii statului se fură, dreptatea trage să moară, iar neamul acesta românesc simte că-l apasă ursita ca un blestem şi îşi pierde pe zi ce trece nădejdea. Partidele vin şi se duc dela putere, partizanii vin săraci şi pleacă bogaţi, dar nu se gândesc deloc la ţară sau nu fac pentru ea decât atât cât să n'o lase să moară, s'o poată jefui mai departe.

In ţara noastră ca pretutindeni, toţi oamenii care muncesc plătesc regulat bir. Şi e bine să plătească.

Statul trebue să-şi hrănească, să-şi îmbrace şi să-şi înarmeze soldaţii, care apără hotarele ţării, trebue să-şi plătească funcţionarii întrebuinţaţi în conducerea şi gospodăria ţării; trebue să-şi plătească judecătorii, pentru împărţirea dreptăţii, şi aşa mai departe. Numai nebunii spun că nu trebue să se plătească bir. Dar vorba e, se face cu birul acesta plătit din sudoarea feţii şi din greul vieţii, tot ce trebue şi numai ce trebue? Toată lumea plăteşte bir, statul are şi el averi şi alte venituri (de pe spirt, de pe tutun) şi totuşi ostaşii ţării nu sunt îngrijiţi cumsecade, ţara nu e îndeajuns de înarmată, funcţionarii nu-şi fac slujba decât plătiţi pe de lături tot de nevoiaşi. Dacă nu «ungi osia» mori prin «birouri» şi«cănţălării». Iar dreptatea, dacă mai ajungi până la ea cu atâtea cheltueli de judecată, degeaba ţi-o face judecătorul, că tot ţi-o strică şi face cum vrea ba primarul, ba jandarmul, ba prefectul, ba deputatul. Dacă încerci să faci gură e şi mai rău. Vai de steaua celui care vrea dreptate: e suduit de toţi, e bătut şi băgat tot el la închisoare. Iată cel mai mare rău care roade ţara: *necinstea oamenilor*, şi mai ales a acelora care ar trebui să fie pildă de viaţă curată, pentru toţi. Necinstea aceasta este fapta oamenilor lipsiţi de suflet. Ei s'au întins ca pecinginea peste tot trupul ţării şi îi otrăvesc zi de zi sângele, îi seacă ceas cu ceas vlaga vieţii. Ei nu cunosc decât un singur interes: *al lor*

propriu. Nu se gândesc decât la ei, la burta lor, la muierile lor, la desfrâul lor. Ei nu se sfiesc să stoarcă bani din orice este cu putință: din păduri, din pește, din mine, din bugetul comunelor, din averea statului, din veniturile școlilor și bisericilor, din durerile bolnavilor, din chinurile săracilor, din jalea văduvelor și a orfanilor și chiar din piatră seacă. Nimic nu-i satură, nimic nu-i îngrozește. Dacă tu om sărac, când vezi un schilav ești gata să-ți împarți paraua trudită cu el, ei își cumpără mașini și se desfată în palate din banii dați de stat pentru ajutorarea celor bolnavi și neputincioși. Dar ce e și mai grozav, oamenii aceștia nu mai au frică de nimeni; ei sunt tari și mari peste tot, ei taie și spânzură, ei nu răspund de nimic, căci nimeni nu îndrăsnește să se lege de ei. Cei care ar trebui să-i pună la zid și să le ceară socoteală, sunt tot ca ei, nărăviți în rele cu același fel de păcate grozave și dacă «corb la corb nu scoate ochii», nici mișelul nu îndrăznește să tragă la răspundere pe alți mișei.

Alături de aceștia sunt *jidanii*, despre care marele nostru cântăreț *Eminescu* a spus în versuri de foc:

Dela Nistru pân'la Tisa
Tot Românul plânsu-mi-s'a
Că nu mai poate străbate
De-atâta străinătate.

Ca să rostească blestemul fără de iertare:

Cine-a îndrăgit străinii
Mânca-i-ar inima câinii
Mânca-i-ar casa pustia
Şi neamul nemernicia.

De sigur că mai sunt şi alte rele care rod ţara noastră, dar duhul politicianist şi iudaic o roade chiar dela rădăcină, o roade chiar în inima vieţii, ca o boală grozavă, fără leac.

DE UNDE VA VENI MÂNTUIREA ?

Ori cine îşi poate da seama că un rău *nu poate fi înlăturat tot de cel ce l-a adus pe capul ţării.* Nici un om care a cârmuit vreodată ţara aceasta n'o poate scăpa dela pieire. Omul acela poate să fie ca ins, bun, cumsecade, poate să fie oricum o fi, dar a luat parte odată, de-a-dreptul sau numai cu nepăsarea şi neştiinţa, la toate nelegiuirile care ucid neamul. El a fost tovarăş cu cei răi; el n'a înţeles ce se întâmplă în jurul său; el a dovedit atunci că chiar dacă e un om cumsecade, nu este în stare nici cel puţin să priceapă nevoile ţării, necum să se jertfească pentru neam. Omul acela a făcut dovada pentru totdeauna că nu este în stare de atâta *iubire* şi de atâta *credinţă*, încât să se depăşească pe sine, pentru a se con-

topi cu ființa neamului și a străbate acelaș drum de durere sau înălțare ca el. Mântuirea nu poate veni așa dar dela nici un om care a luat în vreun chip oarecare parte până acum la cârmuirea țării și care este răspunzător și el prin aceasta de greul în care se sbate țara, de mocirla pregătită pentru înecarea rușinoasă a neamului românesc. Oamenii aceștia cel mult se pot căi și pot ajuta pe adevărații mântuitori să-și ducă la bun sfârșit sarcina lor atât de mare. Prin aceasta ei nu câștigă nici un drept la vreo *răsplată*, ci își *răscumpără* numai păcatele proprii.

De unde poate veni atunci mântuirea? Numai dela niște oameni care n'au mai fost niciodată la putere și nu sunt vinovați cu nimic de starea proastă a lucrurilor dela noi. Oamenii aceștia trebue să fie în partea lor cea mai numeroasă *tineri*, căci dintre cei în vârstă foarte puțini s'au putut ține departe de treburile țării (doar ostașii, cărturarii și ici colea câte unul din alte meserii). Oamenii aceștia trebue să aibă grija mântuirii și îndreptării lor, nu pot mântui și îndrepta pe alții, cu atât mai puțin pot mântui un neam întreg. Ei trebue să fie în stare de orice *jertfă* pentru țară, căci trebue să răscumpere cu durerea lor nemeritată, păcatele care ne apasă neamul. Ei trebue să fie în stare de o mare și pătrunzătoare *iubire*, căci fără iubire nu se pot depăși pe ei și nu se pot face una cu viața neamului. Ei trebue să fie în stare de o uriașă și neclintită *credință*, căci fără credință nu

există putere, nu există măreție. Ei trebue să fie *corecți* până în cele mai mici amănunte, căci altfel ar trebui să se lupte întâi cu propria lor slăbiciune și n'ar mai ajunge să îndrepte pe alții. In sfârșit, ei trebue să fie *viteji*, să nu cunoască teama și odihna, ca să ducă lupta până la capăt. Ei trebue să-și dea în acelaș timp seama de primejdia de moarte a politicianismului și a străinismului, căci cine nu știe de unde vine primejdia și cum arată la față, nu va putea nimic împotriva ei. Astfel de oameni nu sunt în Țara Românească decât *legionarii lui Codreanu*, oamenii aceștia crescuți într'un *duh nou* de cel mai mare *Căpitan* pe care l-a dat România Mare, omul care este astăzi *singura nădejde adevărată a Românilor*.

MIȘCAREA LEGIONARĂ.

Dar să vedem mai de aproape, ce sunt legionarii și pe ce căi vor mântui ei neamul românesc dela pieire.

Legionarii sunt mai toți oameni tineri și nici unul n'a fost vreodată la putere. Ei nu sunt deci pătați cu nimic și nu sunt răspunzători de decăderea țării. Dar se înțelege, aceasta nu e deajuns. Sunt mulți în țara aceasta, cei care n'au fost la cârma țării și care, vai de țară dacă vor ajunge vreodată!

Legionarii nu sunt însă *numai tineri și fără pată*, ei sunt în primul rând oameni care *jertfesc pentru*

neam, chiar de pe acum; jertfă pornită dintr'o mare și luminată *dragoste* față de tot ce e sfânt, ce e curat și frumos în lume.

Iubirea legionarilor se îndreaptă către Dumnezeu, către Rege, către Căpitanul lor, către camarazi, către tot ce e românesc (om, așezământ, obiceiu, credință, pământ) și către toate popoarele care luptă asemenea lor, fără mișelie, pentru binele omenirii. Legionarii nu urăsc decât pe Diavol, pe mișei, pe cei fără Dumnezeu, pe nelegiuiți, pe trădători, fie inși, fie noroade, dar ura aceasta izvorăște din *iubirea* mare pe care o au pentru *așezarea cea mai bună și curată a lumii.*

Legionarii sunt toți *creștini.* Ei cred în Dumnezeu, cum au crezut și strămoșii lor. Ei luptă sub semnul Crucii, sub ocrotirea Arhanghelului Mihail și sunt, în tot ce fac, ostașii lui Hristos. Ei nu vor ca neamul românesc să rupă legăturile cu Cerul, să se îndepărteze de dragostea lui Dumnezeu și să se facă nevrednic de milă și de izbăvire. De aceea legionarii înalță ori de câte ori pot lăcașe închinate lui Dumnezeu. Ei cunosc mângâierea și întărirea pe care le dăruește credinciosului rugăciunea. Și luptă cu înverșunare împotriva răului, împotriva păcatului. Ei vor o *Românie binecuvântată de Dumnezeu,* scăpată de toți cei fără de lege, care prin păcatele lor atrag mânia și pedeapsa lui Dumnezeu asupra neamului românesc.

Legionarii iubesc pe *Rege* și luptă *pentru înălțarea și strălucirea sa regească.* De aceea ei luptă împotriva

tuturor celor care vor să înjosească tâlcul dumnezeesc al Coroanei. Regele va găsi oricând în legionari ostași gata de moarte pentru apărarea țării față de toate primejdiile dinlăuntru și pentru apărarea hotarelor față de toți dușmanii din afară, ceea ce nu va găsi nici printre politicieni, nici printre comuniști, nici printre jidani. Mișcarea legionară se mândrește că n'are în rândurile ei nici un trădător de țară și nici un dezertor din armată. Ei se socotesc cu toții ostași gata oricând să răspundă la chemarea neamului pentru apărarea lui.

Legionarii își iubesc, cu încredere și cu credință, *Căpitanul*. Ei știu că fără vitejia lui, fără suferințele lui, fără mintea lui, fără hotărîrea lui, fără glasul lui, fără conducerea lui, n'ar fi început lupta pentru mântuirea țării și neamul românesc n'ar ajunge poate niciodată la biruință. Legionarii știu că cel mai de seamă dintre ei e Căpitanul lor, d-l *Corneliu Zelea Codreanu*, nu pentrucă ar fi fost ales prin vot, cum se aleg președinții partidelor, ci pentrucă dintre ei toți, el este cel mai viteaz, cel mai înțelept, cel mai curat la cuget, cel dintâi în jertfă și cel dintâi în luptă. Dacă în cele mai multe partide conducător ar putea fi oricare din zece, douăzeci de fruntași, fără să se simtă vreo deosebire; în legiune, d-l Corneliu Zelea Codreanu este *Căpitan* pentrucă nu mai e nici unul care să fie deopotrivă cu dânsul. Căpitanul nu e ales de oameni, nu e un conducător făcut, ci trimis de

ursita cea fără greș a neamului, născut anume ca să ne mântuiască țara. De aceea dragostea legionarilor față de Căpitan și cinstea înaltă pe care i-o dau, trebue să le împărtășească toți Românii iubitori de neam și cu credință în tâlcurile adânci ale istoriei.

Legiunea întreagă se întemeiază pe *dragoste*. Legionarii se iubesc între ei, fiind frați întru aceeași credință. Cine intră în rândurile legionarilor, intră ca în sânul unei familii; familie în care dacă unul e mai mare, altul e mai mic, toți se bucură însă de aceeași primire caldă, de aceeași cinste dela om la om și de aceeași dragoste binecuvântată a Căpitanului. In legiune nimeni nu se uită dacă ești sărac, dacă ai haine roase, dacă ești simplu muncitor cu ziua sau ești mare bogătaș. Aici nu se pune preț decât pe *credință*, pe *jertfa* adusă, pe *dragostea de neam* și pe *omenie*. De aceea nu trec în frunte cei care plătesc mai mult, cei care aduc prin vorbe iscusite mai multe voturi, cei care știu să mintă mai bine sau să lingușească mai mult. In fruntea legiunii trec cei mai *viteji*, cei mai *curați*, cei mai *corecți*, fie că sunt muncitori în fabrică, țărani sau ciobani, fie că sunt cărturari, moșieri, funcționari, industriași sau negustori. Fruntașii legionari nu se aleg după avere sau după oamenii pe care îi atrag în partid, ci după *curățenia sufletului*, după *puterea lor de dragoste*, de *credință* și de *jertfă*.

Dragostea legionară cuprinde în acelaș timp și în aceeași măsură nemărginită, pe toți Românii și tot ce

este românesc. Unele partide țin numai cu țăranii și vor să-i învrăjbească cu frații și copiii lor plecați la oraș pentru meserii, negoț sau învățătură. Alte partide țin numai cu lucrătorii din fabrici și vor să-i asmută asupra tuturor care au avere, pământ, atelier, fabrică sau bani la bancă. In sfârșit, alte partide țin cu bancherii și cu fabricanții și îi ajută să jefuiască pe țărani, pe lucrători și pe toți cumpărătorii. Legiunea nu vrea nici un fel de vrajbă între frați. Mișcarea legionară ține cu toți Românii deopotrivă și vrea ca, după ce înlătură pe străinii care li s'au pus în cârcă și le sug vlaga, să facă pace între frați, înlăturând necinstea, jaful, nedreptatea, vrajba și mișelia. In statul legionar toți Românii vor forma o singură familie, *neamul românesc*, și nu vor mai fi lăsate nici un fel de așezământ, lege sau numai năravi, prin care să se facă unora strâmbătate în folosul altora. *Toți Românii sunt frați, toți deci trebue să ducă greul, când e greu și toți trebue să știe ce e binele, când e bine.* Lucrurile acestea se întâmplă de pe acum în sânul legiunii; într'o zi ele se vor întâmpla în sânul întregului neam. *Dacă țăranii vor să folosească ei de pe urma muncii altora*, cum îi îndeamnă unele partide, *n'au ce căuta în legiune. Dar dacă vor să li se facă dreptate deplină, să nu le fure alții munca și să le fie truda pe degeaba, să nu fie batjocoriți de nimeni oricât ar fi el de sus și de puternic, să nu le moară copiii de sărăcie și murdărie, să nu trăiască mai rău decât vitele,*

fără nici o lumină a minții și căldură a inimii, atunci să-și pună nădejdea fără șovăire în Căpitan și în legionarii săi. Din faptele de până acum ale acestora, se desprinde, chiar după cuvântul Căpitanului, o *lege*: «acolo unde apare mâna și sufletul legionarului, dintr'un pustiu se face o grădină» (5 April 1937). Dacă pe unde trec politicianii și jidanii se întinde jalea și pustiul, pe urmele legionarilor, prin munca și credința lor, se înalță biserici, școli, spitale și grădini, se ivesc fântâni și crește ca din pământ o viață nouă, de muncă și belșug. Legionarii s'au apucat de grădinărit și de lucrul câmpului și au izbutit. S'au apucat de meserii și au izbutit. S'au apucat de negoț și au izbutit. Pe ce pun mâna le merge cu noroc, pentrucă fac totul din *dragoste de oameni*, din *credință în vrednicia neamului* și din *jertfă pentru țară*. Cu atât mai mult în statul legionar, paragina va lua sfârșit, o nouă gospodărie va lua ființă, nedreptatea nu va mai fi lăsată să trăiască și nici un necaz care se cuvine să fie alinat, nu va rămâne nealinat. In statul legionar nici o răsplată pentru muncă, pentru cinste, pentru credință, pentru vitejie, pentru răbdare și pentru iubire de neam, nu va fi tăgăduită. Căci, cum scrie Căpitanul: «Numai cei ce n'au mamă nu știu ce-i mângâierea. Numai cei ce n'au Patrie nu cunosc nici mângâierea, nici răsplata. Patria răsplătește totdeauna pe copiii ei, pe cei ce au așteptat Dreptatea ei și au crezut în ea, pe cei ce au luptat și suferit pentru dânsa». *(Pen-*

tru Legionari, pag. 356). Țărănimea care luptă de veacuri pentru națiia românească și a mântuit-o de atâtea ori prin brațul, prin credința și prin vitejia ei, își va găsi mâine în *Patria legionară* răsplata cea dreaptă a suferințelor ei. Căci legionarii luptă pentru Patrie, pentru mântuirea și mărirea ei. Prin legionari, țara aspră și nedreaptă de azi, se va schimba în Patrie adevărată, cu dragoste și mângâiere pentru toți Românii.

Dragostea legionară se îndreaptă și dincolo de hotarele țării, către toate popoarele care înțeleg să lupte ca și legionarii, pentru Hristos, pentru națiune, pentru omenie și dreptate și care răspund cu aceeași dragoste, fără îngâmfare și fără vreo uneltire, dragostei românești.

Am stăruit asupra *dragostei*, pentrucă cine nu ține seama de ea, *nu înțelege nimic din mișcarea legionară*.

Legiunea are în frunte pe Căpitan, apoi gradele și funcțiile legionare. De aceea unii dau porunci, iar alții trebue să le asculte. Cu toate acestea nimeni nu este stăpân și nimeni nu este slugă. Poruncile se dau din *dragoste* pentru cel mai mic, pentru îndrumarea lui, pentru desăvârșirea lui și mai ales ca să se asigure *biruința legionară*, care va însemna *biruința neamului*. Ascultarea se face tot din *dragoste*, din dragoste față de Căpitan și Legiune, din dragoste față de neam, care fără ascultare, cu vrajbă, cu ură și cu

răsvrătire nu poate fi mântuit. «*Tot ce se face* — scrie Căpitanul — *nu se face nici din interes, nici din ordin, nici din datorie. Numai din dragoste... Din dragoste pentru legiune și țară*» (17 Oct. 1935).

Legiunea luptă de ani de zile cu îndârjire împotriva a tot ce e ticălos, putred, murdar și josnic în țara aceasta. Lupta legionară nu izvorăște însă din ură, ci din *dragoste;* din dragoste față de cei ce n'au, față de cei ce suferă, față de cei săraci și batjocoriți, față de cei nedreptățiți, față de cei cinstiți, față de cei muncitori, față de cei viteji, față de toți cei storși de hoardele celor fără de lege, care împânzesc țara și o jefuesc pentru burta și desfrâul lor. Lupta este *fără de cruțare,* pentrucă în alt chip nici n'ar putea fi. Dacă legionarii nu s'ar ridica fără milă împotriva mișeilor, s'ar face vinovați că le-au lăsat răgaz să sugă vlaga neamului și să-l sdrobească pentru totdeauna fără putință de scăpare. Numai cine nu-și iubește neamul, cruță pe trădători, pe dușmani și pe mișei.

Tot din dragoste purcede și *jertfa legionară.* Dacă cea din urmă femee care-și iubește copilul, e în stare să-și dea viața pentru el, cum s'ar putea să nu se jertfească cineva pentru neamul său, dacă și-l iubește cu adevărul? Neamul e mai presus decât noi toți. El cuprinde întreg șirul de strămoși, care au muncit și au murit pe pământul nostru și cuprinde și lanțul întreg al urmașilor, care vor duce făclia românească mai departe și vor trăi după noi pentru mărirea ro-

mânească. De aceea neamul este mai de preț decât oricare dintre noi și decât noi toți laolaltă. Cine pricepe lucrul acesta nu pregetă să-și iubească neamul mai mult decât pe sine și decât pe ai săi, cum nu pregetă nici să aducă jertfă necontenit pentru neam, până la jertfa vieții, cum fac toți legionarii, cu Căpitanul în frunte. Căci nu există mărire adevărată nici pentru ins, nici pentru obște, decât *mărirea neamului* din care fac parte. Degeaba suntem toţi îmbuibaţi, degeaba avem tot sciul de mulţumiri mărunte; dacă neamul trăește în robie, fără libertate și fără strălucire, tot slugi rămânem și tot vrednici de milă vom fi. Cei care nu se gândesc decât la burta lor și la îmbuibarea lor și primesc bani dela ticăloșii care vor să prăpădească țara, nu se deosebesc întru nimic de porcii îngrășați în cocină. Dacă porcii și-ar da seama că belșugul de care se bucură e spre pierirea lor, n'ar mai lua nici o bucățică măcar în gură și ar face tot ce ar putea să scape de belșugul cocinii. Dumnezeu a dat oamenilor mai multă minte decât dobitoacelor. Oamenii trebue să-și dea seama că chiar dacă străinii care se strecoară în țară și uneltele lor, politicianii, le-ar da unora dintre ei tot ce le trebue, o fac numai ca să-i amăgească și să-i poată astfel doborî mai ușor. De aceea nimeni să nu-și facă socoteala că are tot ce-i trebue, că el câștigă pe urma jidanilor și a politicianilor și deci n'are de ce să lupte și să se jertfească, pentrucă dacă i se dă astăzi ca

BIBLIOTECA ACADEMIEI ROMÂNE

să i se adoarmă simţul de apărare, mâine va fi lovit în moalele capului, el şi copiii lui, fără nici o cruţare şi se va întinde peste truda şi prostia lui împărăţia ticăloasă a lui Iuda.

Tot din dragoste au izvorît toate legămintele legionare. Conducătorii mişcării s'au legat în faţa altarului, în frunte cu Căpitanul, să trăiască în sărăcie, să nu sufere nici o nedreptate pe pământul românesc, să ajute pe cei lipsiţi şi nevoiaşi, să păstreze cea mai mare omenie şi cinste în viaţă, să ducă până la capăt gândurile pentru care au pornit bătălia şi pentru care au suferit şi au murit atâţia dintre ei. Nici un partid din lume n'a făcut lucrul acesta, de aceea şi uită atâtea dintre ele, îndată ce ajung la putere, de făgăduinţele şi chiar gândurile lor bune din opoziţie şi se pun pe jaf, pe îmbogăţire fără muncă şi pe îmbuibare. Lucrul acesta nu se va putea întâmpla cu fruntaşii legionari. Ei s'au legat faţă de Dumnezeu, faţă de oameni şi faţă de sufletul lor să-şi închine toată viaţa lor ţării. Altfel îi va ajunge blestemul lui Dumnezeu şi blestemul oamenilor, ca pe oricine cutează să-şi calce jurămintele.

După toate acestea se înţelege uşor, dece au biruit până acum întotdeauna legionarii şi dece vor duce biruinţa legionară până la capăt. România se desparte azi în două tabere. Unii care o nimicesc, alţii care vor să o mântuiască. Cei care vor să o nimicească, sunt hrăniţi de ură şi de pofte lumeşti; ei umblă să

se îngraşe şi să se îmbuibe pe spinarea ţării. Ei nu cred decât în burta lor, în grăsimea lor, în desfătările lor. Cei care vor să mântuiască ţara, adică *legionarii*, pornesc la luptă cu gând curat, din dragoste pentru neam, din credinţă în mărirea Românilor şi sunt gata de orice jertfă, fără să ceară pentru ei nimic. Ori cine îşi poate da seama de partea cui va fi biruinţa. Mişeii sunt tari până nu sunt băgaţi în seamă şi nu li se descoperă mişelia. Ei fug de luptă dreaptă, iar când totuşi sunt siliţi să se lupte o fac din frică de moarte, ca să-şi apere pielea, nu din vitejie şi din simţul de jertfă. Dimpotrivă legionarii luptă fără teamă, cu credinţă în Dumnezeu, cu nădejde în dreptate, din dragoste pentru neam, gata de orice jertfă, cu sufletul curat şi inima împăcată. In luptă făţişe pierde întotdeauna cel cu sufletul spurcat, cel care din ticăloşie şi sub greutatea păcatelor, se teme de moarte, se teme de luptă, se teme de răspundere.

Căpitanul a pornit lupta împotriva tuturor puterilor rele din ţară, ajutat numai de o mână de oameni. Azi el are o legiune întreagă, o oaste de viteji gata de moarte pentru izbăvirea neamului, iar în curând va avea în jurul său pe toţi cei curaţi şi destoinici din ţara noastră. Atunci neamul românesc va *birui*. Va birui prin *Căpitan* şi prin *Legiune*. Minunea aceasta n'ar fi fost cu putinţă dacă drumul legionar ar fi fost mânjit de ură, de mişelie, de necredinţă ori de necinste. Legionarii biruesc pentrucă sunt drepţi, sunt

muncitori, sunt viteji, cu credință, jertfitori și corecți — și pentrucă fiind toate acestea ei au de partea lor binecuvântarea lui Dumnezeu. Legionarii știu că poartă pe brațele și umerii lor, *soarta și mărirea neamului.* Ei știu că biruința lor va fi biruința tuturor Românilor. De aceea ei nu doresc o biruință ieftină. Ei vor să facă din biruința lor, biruința dreptății, biruința omeniei, biruința tuturor puterilor cele bune. Ei vor ca biruința lor să însemneze o *țară nouă,* o mare și strălucită *împărăție românească.* De aceea legionarii nu dau înapoi în fața nimănui, de aceea drumul lor e drum de biruință și de aceea biruința cea mare se apropie fără putința de a fi împiedicată. Legionarii știu că mulți dintre ei vor trebui să sufere și mulți dintre ei vor trebui să cadă — dar știu tot atât de sigur și neclintit că până la urmă vor ieși *învingători.*

«ȘI NOI SUNTEM ROMÂNI. CE TREBUE SĂ FACEM ?»

Cele arătate până acum, le fac *legionarii,* dar cei care nu sunt legionari și sunt totuși *Români,* ce trebue să facă? Unii se întreabă nedumeriți : «Şi noi suntem Români. Ce trebue să facem?» Răspunsul este limpede și hotărît. Neamul românesc trece poate prin cel mai greu ceas din viață. Dacă nu va ști *acum* să-și așeze temelie pentru un veac al lui, va pieri în câteva

zeci de ani depe pământ sau va fi osândit să trăiască o viață rușinoasă de rob și de becisnic. Prin urmare nici un Român nu mai are *dreptul* să se țină departe. Toți trebue să lupte pentru biruința neamului. Dar o bătălie nu se câștigă cu zeci de porunci care se bat cap în cap. Cine vrea să biruiască trebue să se supună unui singur conducător, unui singur Căpitan. Românii au avut norocul ca tocmai în momentele acestea grele pentru ei să se ivească din rândul lor un bărbat în stare să-i ducă la biruință. E *Corneliu Zelea Codreanu*. Cine nu vede lucrul acesta e orb sau plin de păcate. Căpitanul acesta tânăr și viteaz, care a ridicat sabia împotriva tuturor ticăloșilor din țara noastră și nu se va odihni până nu-i va stârpi pe toți, și-a strâns o oaste de credincioși și luptători, *Legiunea*. Dar în legiune nu poate să intre oricine. Legiunea nu numai că nu trage de mânecă pe nimeni, dar nici cel puțin nu-i primește pe toți care ar vrea să facă parte din rândurile ei. In legiune intră numai cei curați, cei viteji, cei cu credință, cei gata de jertfă și de moarte. Românul care simte în inima lui că face parte dintre aceștia, fie orice ar fi, lucrător, țăran, industriaș, cărturar sau negustor, să intre în legiune și să lupte alături de legionarii mai vechi. Românii ceilalți să nu intre în legiune. *Să nu strice și să otrăvească o mișcare tânără și curată, care a rămas singura nădejde a țării*. Dar ei nu trebue nici să lupte *împotriva* legiunii. Ei pot să o ajute din afară și trebue să o ajute,

ca astfel să-şi facă datoria de Români şi *să-şi răscumpere greşelile mai vechi.* Românii care nu se simt în stare să devină nici legionari, nici prieteni ai legiunii, să se ţină cel puţin departe. Dacă nu fac aceasta ei intră de bună ştiinţă sau fără să-şi dea seama în rândurile celor care lucrează la nimicirea ţării. Românii care se împotrivesc Legiunii şi nu înţeleg că lupta ei e cea mai dreaptă şi mai sfântă dintre lupte, că fără ea se sfârşeşte chiar cu neamul românesc, sunt nişte nemernici care-şi vând din prostie sau din ticăloşie neamul şi-i va aştepta cel mai mare blestem din lume.

ŢĂRĂNIMEA LEGIONARĂ

Ţărănimea va înţelege, după cele înfăţişate până acum, două lucruri : 1) că mişcarea legionară luptă şi pentru ea, şi că prin legiune i se va face dreptate; 2) că datoria ei în ceasul de faţă este să fie acolo unde se găsesc toţi aleşii neamului, în lupta pentru mântuirea ţării de politiciani şi de jidani.

Nu vom face greşala altora şi să spunem că în statul legionar «va curge lapte şi miere». Oamenii se nasc în păcat şi trăesc în păcat, de aceea suferinţa se leagă strâns de soarta lor şi numai Dumnezeu care a lăsat-o poate schimba rânduiala aceasta. Dar sunt suferinţe care atârnă de conducere, de cârmuitori

țării. Acestea pot fi înlăturate. Țărănimea suferă azi din pricina celor care își bat joc de munca și sufletul ei și o vând fără rușine străinilor. In statul legionar, întemeiat pe omul nou, corect și gata de jertfă, țăranii chiar dacă vor fi săraci, cum sunt și acum, vor fi însă *stăpâni*, nu slugi. Vor fi stăpâni pe brazda lor, pe munca lor și pe omenia lor. Nimeni nu le va fura avutul, nimeni nu le va batjocori familia, nimeni nu se va purta față de ei cu strâmbătate. Ei vor fi oameni slobozi, în țară slobodă. In Patria legionară țărănimea nu va fi uitată și părăsită, ca acum, îndată după ce sfârșesc alegerile. Statul va avea grije de ea și va încerca tot ce se poate ca să-i ușureze viața. Statul legionar va rândui mai bine pământurile (prin comasare, prin obștii, și a. m. d.), le va face mult mai roditoare, prin muncă mai pricepută și unelte mai bune, prin secarea bălților și stăvilirea apelor în locurile ploioase, și prin aducerea apei în locurile secetoase. Statul legionar va opri tăierea nemiloasă a pădurilor. Va avea grije ca satele să aibă pășuni și să crească vite de soiu, aducătoare de venit. Statul legionar va potrivi prețurile produselor țărănești cu cele de oraș, ca țăranii să poată vinde pe preț mai bun și să poată cumpăra cele de lipsă pentru hrana, îmbrăcămintea, sănătatea și învățătura lor și alor lor. Statul legionar va înlocui negoțul jefuitor de astăzi, cu un negoț întemeiat pe *cinste* și pe *dragostea de oameni*. Negoțul legionar de până acum a dovedit

că lucrul acesta este cu putință. Țăranii nu vor mai vinde produsele lor pe nimic, ca să câștige negustorii dela oraș sau cei din străinătate. Statul legionar va avea grije de sănătatea țăranilor. El nu va sta cu mâinile în sân și nu va lăsa pentru nimic în lume să mai dăinuiască nenorocirea de azi, când copiii țăranilor mor cu zile, din lipsă de mâncare, de curățenie și de ajutor medical. Mișcarea legionară dorește o țărănime sănătoasă, care să se hrănească deajuns, să se îmbrace curat, să se spele pe corp, să-și caute bolile la timp; care să aibă case luminoase și curate, nu să doarmă la un loc cu viteii, cu purceii și cu cloștile. Statul legionar va avea grijă în acelaș timp de inima și de mintea țărănimii. Nu va mai trebui să fie în țara noastră nici un sat fără biserică; nici un sat fără școli, cu oameni care nu știu carte; nici un sat fără o casă de cultură, în care țăranii să poată ceti o gazetă, o carte, să asculte un sfat sau un cântec, după o zi sau o săptămână grea de muncă. Mișcarea legionară vrea o țărănime cu credință în Dumnezeu, înțeleaptă și învățată, nu o țărănime care crede mai mult în vrăji și în farmece, decât în puterea rugăciunii, mai mult în babe, decât în doctori; mai mult în închipuiri prostești, decât în învățătură. Sub țărănime nu trebue să se înțeleagă numai bărbații, ci și femeile și copiii dela țară. Mișcarea legionară pune o grije deosebită ca și *femeile*, mai ales cele dela țară și lucrătoarele, să ducă o viață mai omenească și mai lumi-

nată, căci fără înălțarea lor, care sunt chemate să fie mame și să se crească copiii, se primejduește însăși soarta și viitorul țării.

Munca aceasta de îndreptare a țărănimii va începe chiar acum. Ea se va înfăptui prin *țărănimea legionară*. Legionarii țărani trebue să înțeleagă până în adâncuri că ei sunt, cu toți legionarii, ziditorii unei lumi nouă, mai bună, mai curată, mai frumoasă; ziditorii lumii de mărire românească. De aceea ei trebue să fie în toate cei dintâi, după *legea* legionară că *legionarii încep orice schimbare pe care o cer țării, cu schimbarea lor proprie*. Legionarii țărani trebue să fie cei mai gospodari din sat, cei mai îngrijiți ca sănătate și curățenie, cei mai muncitori, cei mai cinstiți, cei mai săritori și mai de nădejde, cei mai învățați și mai luminați, cei mai de frunte. Atât ei, cât și nevestele și copiii lor. Legionarii trebue să fie în toate cele pildă de viață nouă, de viață rodnică și de ispravă, de viață legionară. *Ei trebue să vestească* chiar prin felul cum se înfățișează, prin felul cum se poartă și cum lucrează, *apropierea noului veac legionar* și tot pe calea aceasta să fie o dovadă vie, o chezășie nedsdruncinată, că veacul acesta va fi *întocmai* cum îl dorește Căpitanul și cum îl întrezărește nădejdea aprinsă de el în sufletul Românilor. Legionarii țărani își cunosc datoria aceasta a lor, dar lăsați de capul lor nu vor ști totdeauna ce trebue să facă, nu vor nimeri totdeauna calea cea mai bună. De aceea să aibă în-

credere neclintită în Căpitan și să-i asculte fără șovăire cuvintele. Căpitanul se gândește la ei și le va spune în curând tot ce trebue să facă pentru a fi pildă de viață pentru toți. Legionarii țărani să aștepte cu dragoste hotărîrile Căpitanului. Ele nu vor întârzia cum n'a întârziat nici o măsură prin care se asigură o soartă mai bună țării și biruința cea mare legionară. Căpitanul a înfăptuit cuiburi pentru creșterea legionară, tabere de muncă, familii legionare, comerț legionar, un corp studențesc legionar și un corp muncitoresc legionar. In curând Căpitanul va chema și țărănimea legionară la o nouă și hotărîtoare bătălie, la bătălia pentru înălțarea țărănimii prin brațul, mintea și voința legionară. Prin țărănimea legionară, condusă de Căpitan, se va schimba treptat întreaga țărănime românească, într'o țărănime muncitoare, viteză, cinstită, cu credință, înțeleaptă, mulțumită de soarta ei și împăcată cu Dumnezeu și cu oamenii. *Biruința legionară* va însemna în chipul acesta și *biruința țărănimii.*

INCHEERE

Să spunem încă odată, pe scurt, veștile pe care cărticica aceasta vrea să le aducă țăranilor români de pretutindeni :

1. Mișcarea legionară trăește și stă gata de moarte, pentru neam, pentru dreptatea lui, pentru izbăvirea și mărirea lui.

2. Mișcarea legionară se întemeiază pe *dragoste* față de tot ce e românesc, față de tot ce e curat și frumos în lume.

3. Mișcarea legionară urăște din pricina aceasta mișelia și pe mișei, trădarea și pe trădători, necinstea și pe necinstiți, și tot ce e înfrățit cu Diavolul și se împotrivește Binelui.

4. Mișcarea legionară luptă pentru înfăptuirea unui *om nou* : un om viteaz, de credință, corect și de jerfă.

5. Mișcarea legionară luptă pentru o *țară românească nouă*, curată, cinstită, dreaptă, fără oameni care mor de foame, fără oameni care trăesc din munca altora, fără oameni care se îngrașe din păcat.

6. Mișcarea legionară în lupta ei pentru tot ce a

mare și frumos, luptă pentru țărănime, pentru dreptatea și ridicarea ei ! De aceea *biruința legionară* va însemna și *biruința țărănimii.*

7. Mișcarea legionară nu cere în schimbul luptei ei, votul nimănui. Ea cere țăranilor să aibe încredere în soarta țării; să nu-și piardă nădejdea în biruință; să lupte din răsputeri împotriva răului. Mișcarea legionară nu cere țărănimii voturi, ea îi cere încredere în Dumnezeu, jertfă pentru neam, dragoste față de Căpitan și față de legionari, muncă, cinste, vitejie, credință și voe bună.

8. Mișcarea legionară va începe prefacerea țărănimii într'o lume nouă, muncitoare, curată, sănătoasă la trup și la minte, împăcată în cuget, plină de credință și gata de jertfă, prin *țărănimea legionară.* Aceasta să aștepte cu răbdare hotărîrile Căpitanului. Drumul arătat de el va fi drumul biruinței, drumul măririi. drumul mântuirii. Țăranii legionari să urmeze ca și până acum pe Căpitan, cu fruntea sus, cu dragoste și cu încredere și *să vestească tuturor apropierea biruinței !*

Trăiască Legiunea și Căpitanul !

BIBLIOTECA ACADEMIEI ROMÂNE

CENZURAT

Prețul 5 Lei